

Господи, колко си хубава!

Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

Колко са хубави ръцете ти.
И нозете ти колко са хубави.
И очите ти колко са хубави.
И косите ти колко са хубави.

Не се измъчвай повече - обичай ме!
Не се щади - обичай ме!
Обичай ме
със истинската сила на ръцете си,
нозете си, очите си - със цялото
изящество на техните движения.
Повярвай ми завинаги - и никога
ти няма да си глупава - обичай ме!
И да си зла - обичай ме!
Обичай ме!

По улиците, след това по стълбите,
особено по стълбите си хубава.
Със дрехи и без дрехи, непрекъснато
си хубава... Най-хубава си в стаята.
Във тъмното, когато си със гребена.
И гребенът потъва във косите ти.
Косите ти са пълни с електричество -
докосна ли ги, ще засветя в тъмното.
Наистина си хубава - повярвай ми.
И се старай до края да си хубава.
Не толкова за мене - а за себе си,
за дърветата, прозорците и хората.
Не разрушавай бързо красотата си
с ревниви подозрения - прощавай ми
внезапните пропадания някъде -
не прекалявай, моля те, с цигарите.
Не ме изгубвай никога - откривай ме,
изпълвай ме с детинско изумление.
Отново да се уверя в ръцете ти,
в нозете ти, в очите ти... Обичай ме.
Как искам да те задържа завинаги.
Да те обичам винаги -
завинаги.

И колко ми е невъзможно... Колко си
ти пясъчна... И, моля те, не казвай ми,
че исках да ме задържиш завинаги,
за да ме обичаш винаги,
завинаги.
Колко си хубава!
Господи,
колко си хубава!

Колко са хубави ръцете ти.
И нозете ти колко са хубави.
И очите ти колко са хубави.
И косите ти колко са хубави.

Колко си хубава!
Господи,
Колко си истинска.